



Dankbare herinnering aan

De Heer
Michel Mornie

weduwnaar van mevrouw
Louise Van Den Broecke

geboren te Sint-Maria-Lierde
op 30 december 1915
en godvruchtig overleden te Zottegem
op 29 december 1996 na het Sakrament
der Zieken te hebben ontvangen.

oudstrijder '40-'45

De families Mornie, Van Den Broecke, Bertouil en
Casteleyn danken u voor uw gebeden en blijken
van medeleven.

De namis wordt opgedragen in de parochiekerk
van Sint-Maria-Lierde op zaterdag 1 februari 1997
om 17.30 uur.

1996 tussen Kerstmis en Nieuwjaar. Overal in Europa kent men hetzelfde winterweer, dezelfde vrieskou, dezelfde Noordwind, dezelfde witte dorpen, dezelfde sterfelijke mensen. De dood slaat hier en daar toe als ijs in een bloedsomloop. Over de dood moet ze zwijgen in wintertermen. Doodgaan is kil en triest. De dood komt als de te harde winter in december altijd te vroeg.

Een vader sterft. Vader was zo goed als God. Zes kinderen vertellen een ongelooflijk 'warm' verhaal over een vader die zo huiselijk als een duif, zo minzaam was. Ze zijn ooit streng opgevoed, dat wel. Zelf was vader doorgewinterd degelijk, sterk in uithouding zonder klacht of protest. Hij was duivenliefhebber, vijftig jaar al. Een vader uit de duizend? Een uit tienduizend toch? Nooit heeft hij hen ontgoocheld in de jaren dat zij hem kenden, zo lang geleden al. Goedheid die geen grenzen kende. En veel mensen die graag met hem omgingen. Hij was de vriendelijke optimist die lachen kon. Hij sprak en ging al weldoende rond. En wat hij voor moeder deed tijdens haar lange ziekte? En of hij de kleinkinderen graag zag? Onvoorstelbaar, maar hoe vertel je dat? Kinderen die zo over hun vader vertellen, weten wat ze zeggen. Ze zeggen wat ze zeggen en wat ze zeggen is prachtig. Veel zinnen in dat vaderverhaal zijn het onderstrepen waard.

Wie zal Michel nu gelukkig nieuwjaar wensen? Hoe zal hij leven in een wereld na de dood? Weet hij hoe fier zijn kinderen op hem zijn? En dat zijn leven niet tevergeefs is geweest, niet zinloos is voorbijgegaan? Na de winter van de dood, als de ijsklomp van het brute afscheid zal gesmolten zijn door warme tranen, zullen wij hem in het spiegelend water herkennen in onszelf. Duiven van vrede zullen vertellen over de wolkjes aan de hemel. Aan de zomerzon zullen wij ons dan allen voordeel doen. Dan zullen wij weten, hoe de warmte van een vader de vrieskou overwint.